

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem se sídlem Michelská 81, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2010, č. j. KRPA-56834-6/ČJ-2009-0000PZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2011, č. j. 4 A 28/2010 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 29. 10. 2009 podnět na přezkoumání a žádost o obnovu řízení ve věci blokové pokuty ve výši 2.500 Kč uložené za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), ve znění účinném do 31. 7. 2011. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 26. 8. 2009 ve 12:50 hodin jako řidič vozidla tovární značky Opel Tour, RZ 9A7 4204, v křižovatce ulic Černokostelecká a Limuzská v Praze 10 nerespektoval signál s červeným světlem „STŮJ“, čímž měl porušit § 72 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Uvedenou žádost o obnovu řízení zamítla Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha IV rozhodnutím ze dne 12. 7. 2010, odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl městský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem, proti němuž nyní žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

[2] Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti přerušil usnesením ze dne 7. 9. 2011, č. j. 1 As 103/2011 – 79 (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), neboť v jiné věci (vedené pod sp. zn. 1 As 21/2010) byly předloženy rozšířenému senátu NSS k zodpovězení následující otázky: *„Je obnova řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu možná i v případě přestupku, který byl projednán v blokovém řízení? Podléhá rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na obnovu správního řízení, soudnímu přezkumu?“*. Poté, co rozšířený senát usnesením ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, rozhodl o předložených právních otázkách, rozhodl zdejší soud usnesením ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 103/2011 – 84, že se v řízení pokračuje.

II. Shrnutí odůvodnění rozsudku městského soudu

[3] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že důkazy, které žalobce předložil na podporu svého tvrzení, podle něj nebyl účasten přestupku spáchaného dne 26. 8. 2009, nelze považovat za věrohodné. Pochybnost o jejich věrohodnosti zakládá již skutečnost, že předložil jinak vyplněnou stránku knihy jízd za srpen 2009, než jakou předložil svému zaměstnavateli. Navíc z dokladu o uložení blokové pokuty jasně vyplývá identifikace vozidla (které bylo svěřeno žalobci jeho zaměstnavatelem) i jeho řidiče podle občanského průkazu (který byl v té době v držení žalobce). Soud proto konstatoval, že žalobce nepředložil nové neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by bylo možno hodnotit v jeho prospěch. Výslech žalobce i paní L. V. označil za nadbytečný. Kromě toho městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117, podle nějž je obnova blokového řízení z povahy věci vyloučená.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[4] Stěžovatel namítl, že ve správním řízení předložené dva nové listinné důkazy (servisní výkaz společnosti BioTech, a. s. ze dne 26. 8. 2010 a knihu jízd vozidla 9A7 4204 za srpen 2009) spolu s navrženými výpověďmi stěžovatele a paní V. svědčí o skutečnosti, že dne 26. 8. 2009 se v inkriminovanou dobu fyzicky nacházel v Dolní Dobruči. O tomtéž svědčí také sdělení pana C. ze společnosti BioTech, a. s., zachycené v úředním záznamu Policie ČR ze dne 18. 11. 2009. Na místě spáchání přestupku tedy stěžovatel nemohl být a nemohl vyjádřit svůj nesouhlas s uložení pokuty v tomto řízení. Zamítnutím žádosti o obnovu řízení mu proto bylo upřeno právo na opravný prostředek a právo na spravedlivý proces. Jediné podstatné skutečnosti vzešlé z „opětovného vlastního šetření“ správního orgánu I. stupně vypovídající proti novým důkazům předloženým stěžovatelem jsou zjištění zachycená v úředním záznamu správního orgánu ze dne 8. 7. 2010. Tento úřední záznam však byl pořízen při šetření konaném bez jakékoli spoluúčasti stěžovatele, jemuž

pokračování

navíc bylo upřeno právo vyjádřit se k takto získaným zjištěním. Správní orgán zamítl žádost o obnovu řízení dne 12. 7. 2010, aniž by stěžovateli před tím umožnil nahlédnout do správního spisu. Zároveň nebyly v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, provedeny žádné z důkazů nově navrhaných stěžovatelem.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti dále navrhl provedení důkazů výsledkem jeho dřívějšího zmocněnce Ing. J. P., svědeckou výpověď paní V. a stěžovatele samotného a servisním výkazem společnosti BioTech, a. s. ze dne 26. 8. 2009.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 58/2007 – 117, podle něž je obnova správního řízení ve smyslu § 100 a násl. správního řádu z povahy věci vyloučena v případě, že bylo v dané věci rozhodnuto v tzv. blokovém řízení vedeném podle § 84 a násl. zákona o přestupcích. Uvedený právní názor však byl v mezidobí překonán rozšířeným senátem zdejšího soudu, který dovodil, že za jistých okolností se lze domáhat obnovy řízení také ve věcech, v nichž došlo k uložení pokuty v blokovém řízení. Konkrétně jde o případy, kdy *„žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv“* (usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 21/2010 – 65, bod [35]).

[9] V nynějším případě stěžovatel v žádosti o obnovu řízení zpochybnil svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení (tvrzením, že se v inkriminovaný čas nacházel na místě odlišném od místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku), závěry vyslovené v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu NSS tak na něj dopadají.

[10] Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 58/2007 - 117 však byl učiněn v podstatě *obiter dictum*. Městský soud na něj totiž odkázal až ke konci odůvodnění svého rozsudku, poté, co věcně vypořádal žalobní námítky směřující proti závěru správních orgánů, podle něž nebyly v posuzovaném případě dány podmínky k obnově řízení. Zdejší soud tedy mohl přistoupit k posouzení toho, zda závěry správních orgánů a městského soudu týkající se důvodnosti žádosti stěžovatele o obnovu řízení obstojí.

[11] Jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, stěžovatel podal dne 29. 10. 2009 podnět na přezkoumání a žádost o obnovu řízení v dané věci. Žádost zdůvodnil tvrzením, že předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu (tj. 26. 8. 2009 v 12:50 hod.) neřídil. Správní orgán I. stupně následně vyzval příslušníka Policie ČR, který dne 26. 8. 2009 prováděl dopravní kontrolu daného vozidla, aby se k věci vyjádřil. Dle jeho vyjádření spatřili spolu s kolegy v uvedený čas vozidlo tovární značky Opel Tour, RZ 9A7 4204 jak projíždí křižovatkou ulic Černokostelecká a Limuzská v Praze 10 a nerespektuje signál s červeným světlem „STUJ“. Zastavili jej proto a řidiče vyzvali k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla na pozemní komunikaci. Řidič jim vyhověl, předložil ORV k uvedenému vozidlu a dále občanský průkaz a řidičský průkaz na jméno P. H., nar. X, bytem E. H. 524/11, P. 4. Fotografie na předložených dokladech byly totožné se vzhledem řidiče vozidla. Řidiči bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil a výše uložené pokuty. Řidič s tím, že se dopustil přestupku i s výší udělené blokové pokuty souhlasil, což stvrdil svým podpisem na dílu A pokutového bloku. Ve správním spise je dále založena kopie podepsané blokové pokuty k předmětnému přestupku, výpis z centrálního registru vozidel, z něž plyne, že provozovatel výše uvedeného vozidla je společnost BioTech a.s., výpisy z registrů občanů a řidičů k osobě stěžovatele a úřední záznam o telefonické komunikaci mezi vrchním inspektorem M. K. z Obvodního ředitelství Praha IV a p. C. ze společnosti BioTech a.s., podle něž p. C. k dotazu na uvedené vozidlo sdělil, že v daný den jej měl k provádění servisní činnosti stěžovatel, který byl vyslán služebně mimo území hl. m. Prahy. Žalovaný po postoupení věci na základě uvedených podkladů neshledal podnět k zahájení přezkumného řízení důvodným (sdělení žalovaného ze dne 14. 12. 2009).

[12] V přípisu doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 8. 6. 2010 stěžovatel poukázal na skutečnost, že v části, v níž se svým podáním ze dne 29. 10. 2009 domáhal obnovy předmětného řízení, dosud správní orgán nerozhodl. Zároveň doplnil svou žádost o obnovu řízení o návrh na provedení důkazů, a to o servisní výkaz společnosti BioTech, a. s. ze dne 26. 8. 2009, z něž má být zřejmé, že uvedeného dne vykonával po dobu 7 hodin servis, kalibraci a údržbu přístroje v Dolní Dobrouči u Letohradu. O tom má svědčit také kniha jízd vozidla 9A7 4204 za srpen 2009, výpověď svědkyně L. V. z D. D. a případně také výpověď stěžovatele samotného. Stěžovatel dále uvedl, že pravdivost jeho tvrzení dokládá také sdělení pana C. ze společnosti BioTech a. s. ze dne 18. 11. 2009. Na místě spáchání přestupku tedy stěžovatel nemohl být.

[13] Podle úředních záznamů ze dnů 30. 6. 2010, 7. 7. 2010 a 9. 7. 2010, sepsaných vrchním inspektorem M. K., se správní orgán I. stupně marně pokoušel dohodnout s J. P., zástupcem stěžovatele, na termínu ústního jednání. Podle úředního záznamu ze dne 8. 7. 2010 provedl správní orgán šetření u společnosti BioTech a.s. Předseda představenstva uvedené společnosti předložil příslušníku policie vlastní dokumentaci činnosti stěžovatele v inkriminovaný den, včetně výkazu knihy jízd za měsíc srpen 2009. Kontrolou a porovnáním s písemnostmi předloženými stěžovatelem pak bylo zjištěno, že údaje v nich uvedené se rozcházejí. Konkrétně jde o údaje o počtu ujetých kilometrů za dny 25. 8. 2009 a 26. 8. 2009. Podle záznamu společnosti BioTech a.s. byl stěžovatel s předmětným vozidlem v Dolní Dobrouči dne 25. 8. 2009, kdy najel 121 km, a dále dne 26. 8. 2009, kdy najel 131 km. V záznamu, který policii doručil stěžovatel, však dne 25. 8. 2009 figuruje pouze údaj o Praze 10. U dne 26. 8. 2009 je uveden pro cestu do Dolní Dobrouče údaj 431

pokračování

km. Záznam o provozu vozidla společnosti BioTech a.s. dále obsahuje doklad o čerpání pohonných hmot, které bylo provedeno dne 26. 8. 2009 na čerpací stanici v Praze 10, v objektu ČSAO. Podle úředního zápisu následně M. K. provedl šetření na uvedené čerpací stanici, jejíž obsluha mu potvrdila, že stěžovatel dne 26. 8. 2009 na stanici provedl odběr pohonných hmot. Ve správním spisu je zároveň založena kopie příslušné stránky z knihy jízd společnosti BioTech a.s. a kopie dokladu o zmíněném čerpání pohonných hmot.

[14] Nejvyšší správní soud na základě právě uvedeného konstatuje, že se plně ztotožňuje se závěry správních orgánů a městského soudu, důvod k povolení obnovy řízení v dané věci tedy také neshledává. Zdejší soud souhlasí s tím, že skutečnosti zjištěné z evidence společnosti BioTech a.s. svědčí o tom, že stěžovatel předložil policii knihu jízd v pozměněné podobě. Z evidence jeho tehdejšího zaměstnavatele plyne, že jeho služební cesta do Dolní Dobrouče započala již dne 25. 8. 2009 a že dne 26. 8. 2009 se vrátil zpět do Prahy. Uvedenou skutečnost potvrzují také záznamy o tom, že téhož dne v Praze čerpal pohonné hmoty.

[15] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu „[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“. Podle § 100 odst. 2 správního řádu „[ú]častník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoli správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni“.

[16] Povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, má žadatel o obnovu řízení. V situaci, kdy se stěžovatelem předložené doklady ukázaly být zmanipulované, se nelze správnímu orgánu divit, že považoval jeho tvrzení za nevěrohodná a že ani nepovažoval za nutné přistoupit k provedení dalších stěžovatelem navrhovaných důkazů.

[17] Správní orgány svým postupem neporušily § 3 správního řádu, podle nějž mají postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak již zdejší soud uvedl výše, v řízení o povolení obnovy řízení je povinností žadatele o povolení obnovy prezentovat skutečnosti a důkazy, které relevantním způsobem zpochybňují závěry, k nimž došel správní orgán při svém dřívějším rozhodování. Jedná se totiž o mimořádný opravný prostředek, který umožňuje nápravu nesprávných skutkových zjištění v již pravomocně skončeném řízení. Navíc, jak plyne i z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 – 65 (viz zejm. bod [33] uvedeného usnesení), k výkladu možnosti obnovy blokového řízení je třeba přistupovat tak, aby nebyl zcela popřen smysl blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem, a aby se z institutu obnovy řízení nestal způsob, jak v případech původně řešených v blokovém řízení uniknout sankci

za přestupek. Postup stěžovatele v nynějším případě přitom vykazoval zjevné znaky účelovosti.

[18] K námitkám stěžovatele ohledně údajných procesních pochybení správního orgánu I. stupně (tedy že úřední záznam správního orgánu ze dne 8. 7. 2010 byl pořízen při šetření konaném bez spoluúčasti stěžovatele a že stěžovatel neměl možnost se vyjádřit k takto získaným zjištěním) Nejvyšší správní soud uvádí následující. Ze správního spisu plyne, že správní orgán prvního stupně se na počátku července 2010 pokoušel opakovaně dohodnout se zástupcem stěžovatele termín ústního jednání ve věci, což se mu nedařilo pro nedostatek součinnosti na straně zástupce stěžovatele. Stěžovatel sice v kasační stížnosti navrhl provedení důkazu výsledkem jeho tehdejšího zástupce J. P., kterým zřejmě hodlal vyvracet skutečnosti uvedené v těchto úředních záznamech, avšak jedná se o důkaz, který je nepřipustný ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ačkoliv mu v tom zjevně nic nebránilo. Stěžovatel měl nadto dostatek možností se ke skutečnostem zjištěným policejním šetřením dne 8. 7. 2010 vyjádřit v řízení o odvolání proti rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně zamítl jeho žádost o obnovu řízení. Stěžovatel však v tomto řízení věcnou správnost takto zjištěných skutečností relevantním způsobem nezpochybnil, totéž platí pro následné soudní řízení.

[19] Konečně lze také uvést, že Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné provést ani žádný další ze stěžovatelem navrhovaných důkazů, které dosud nejsou součástí správního spisu, tj. svědeckou výpověď paní V. a stěžovatele samotného. Nejvyšší správní soudu je názoru, že tyto důkazy nemůžou nic změnit na výše uvedených závěrech.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

pokračování

1 As 103/2011 - 90